

ÖYKÜ MAKİNESİ-3

DÜDÜKLÜ BİR KÖPEK

NEHİR AYDIN
GÖKDUMAN

SİMAS
ÇOCUK

Köşktekiler için o gün hiç de parlak bir gün değildi. Çünkü öğle olmuş, Humam Dayı hâlâ yatağından kalkmamıştı. Oysa yaşlı adamcağız uykucu sayılmazdı. Tembel hiç sayılmazdı. Hayatla barışıklı. Öyle ki her sabah odasına dolan gün ışığını "Hoş geldiniz efendim" diyerek karşılardı. Bu işte bir iş olduğu belliydi.

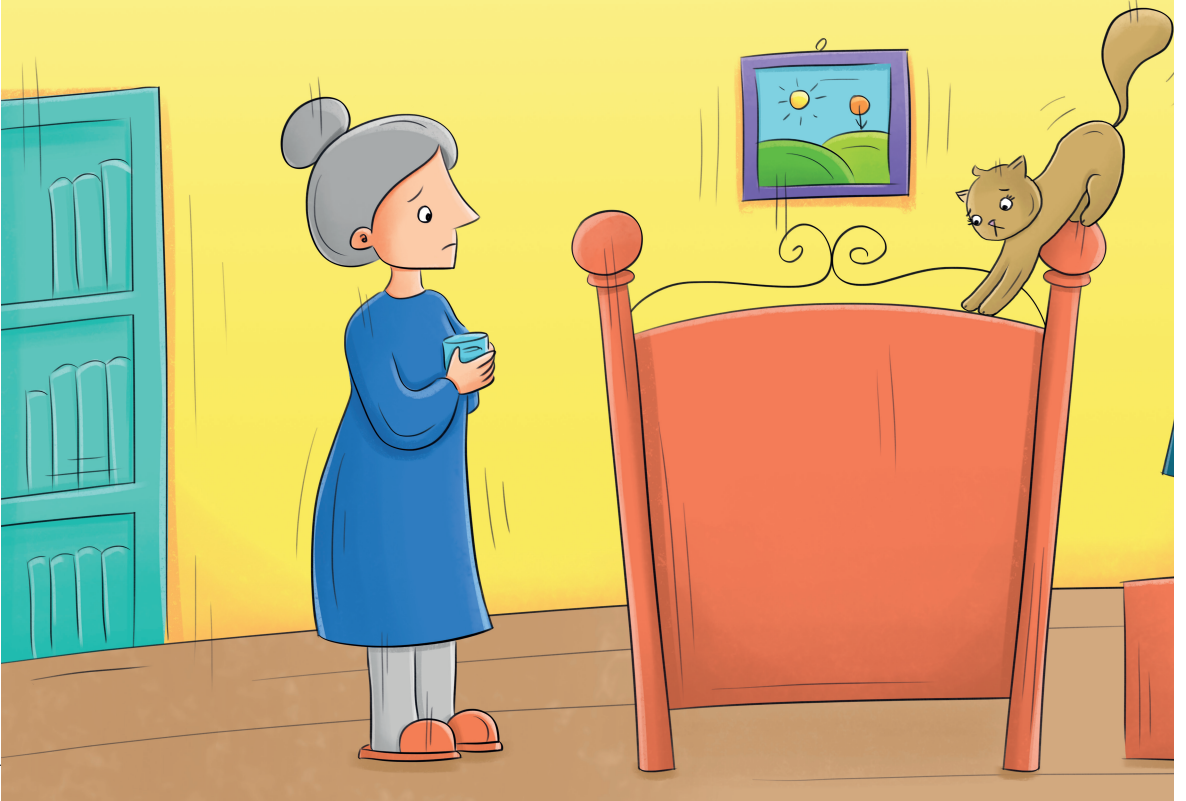
Humam Dayı'nın karısı derhâl çocuklarını yanına çağırırdı. Bütün ev halkı, köşkün köpeği ve kedisi de dâhil olmak üzere yaşlı adamın başına toplandılar.

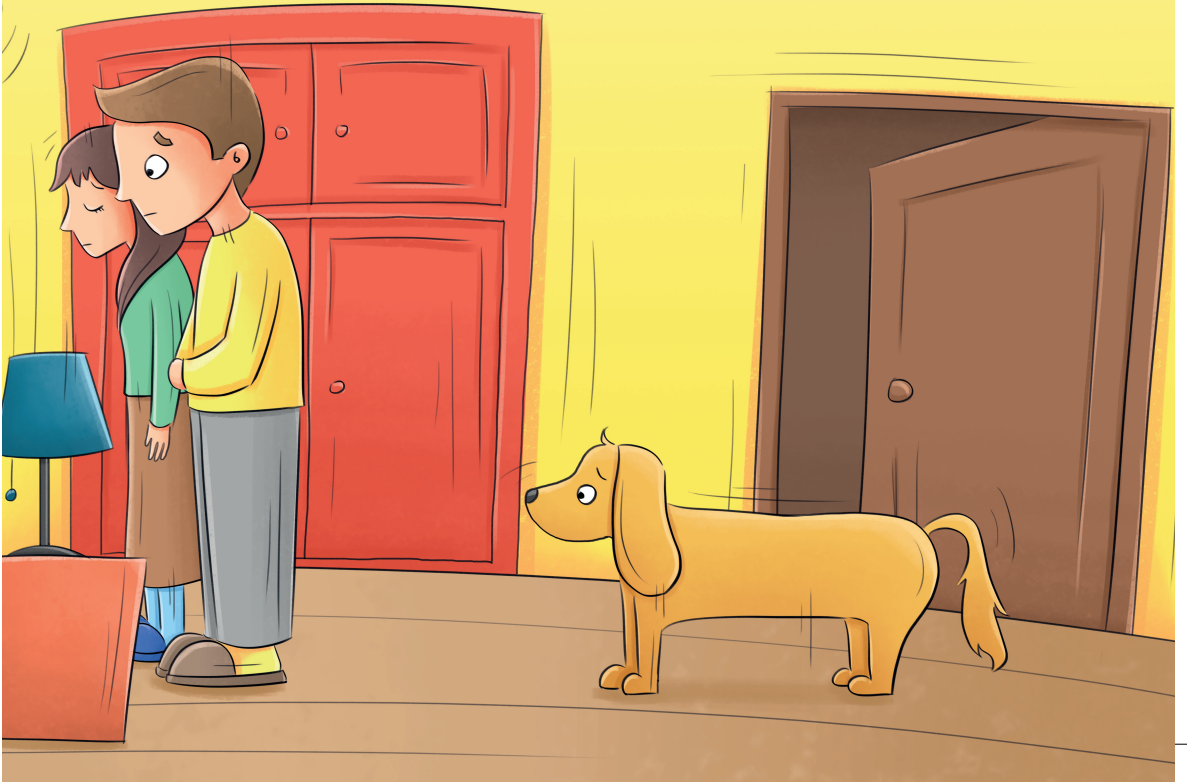
Çocuklar en tatlı sesleriyle bağırdılar.

- ARTIK UYANIN BABACIĞIM!

Fakat Humam Dayı uyanmadı. Karısı yüzüne bir fiske su serpti. Adamcağız yine uyanmadı. Köpek, çok sevdiği sahibinin başında uzun uzun havladı; kedi de miyavladı... Ama her şey boşunaydı. Yaşlı adam uyanmak şöyle dursun, parmağını kıpırdatmıyordu bile.

Yapılacak tek şey vardı: Hemen bir doktor çağırmak! Doktor yarım saat içinde köşkteydi. Humam Dayı'nın önce kalbini dinledi. Sonra kapalı gözlerinden birini açıp ışık tuttu. Fakat adamcağız gözlerini kapatmakta ısrarlıydı. Bir doktor için bunu söylemek kolay değildi, ama Humam Dayı dünyadan ayrılmıştı... **ÖĞLEYE KADAR UYANMAMASININ TEK NEDENİ DE BUYDU.**

Karısı ve çocukları bu ani kayba çok üzüldüler. Ardından uzun uzun gözyaşı döktüler. Sanki bir daha hiç gülmeyecek gibi astılar yüzlerini. Ama acılar sürekli değildir. Zaman birazcık süpürgeye benzer. Onları yavaşça süpürür. Üzüntüler böylece azalır ve bir zaman sonra kaybolur. Humam Dayı'nın ailesinin acısı da zamanla azaldı.

Humam Dayı varlıklı biriydi. Geride, yakınlarına oturduğu köşk olmak üzere hatırı sayılır bir miras bırakmıştı. Karısı ve çocukları onun yokluğunda rahat edeceklerdi.

